

ການກູ້ສຳລັບການເຕີບໂຕແທ້ໆ

ໂດຍ ອະທິການ ຣິເຈິດ ຊິ ເອດລີ

ຫາກຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ

ຫລາຍເດືອນບໍ່ດົນມານີ້, ສາດສະໜາຈັກໄດ້ເນັ້ນໜັກເລື່ອງ “ຄວາມເຕີບໂຕແທ້ໆ” ຂອງສະມາຊິກ, ໃນການນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ມາຮັບ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດກັບການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຫົວໃຈດັ່ງທີ່ແອວມາໄດ້ບັນຍາຍ (ເບິ່ງ ແອວມາ 5:14). ວິທີໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການສ້າງຄວາມເຕີບໂຕໃນສາດສະໜາຈັກ ຄືທີ່ຈະເອື້ອມອອກໄປ ແລະ ຊ່ອຍກູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ ທີ່ເດີນອອກກວາງໄປສູ່ສະພາບບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ໂດຍປາດສະຈາກພອນ ແລະ ພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ. ບໍ່ວ່າການເອີ້ນຂອງເຮົາຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ—ເປັນຄູສອນປະຈຳບ້ານ ຫລື ຄູຢັງມສອນ, ຄູສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ, ອະທິການ, ພໍ່, ແມ່, ຫລື ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່—ເຮົາທຸກຄົນກໍສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້. ເມື່ອຈະເວົ້າແລ້ວ ການນຳທຸກຄົນ—ຄອບຄົວຂອງເຮົາ, ຄົນບໍ່ເປັນສະມາຊິກ, ຄົນບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ຄົນບາບ—ມາສູ່ພຣະຄຣິດ ເພື່ອຮັບພິທີການແຫ່ງຄວາມລອດ ເປັນການເອີ້ນອັນສູງສົ່ງທີ່ເຮົາທຸກຄົນແບ່ງປັນໃຫ້ກັນໄດ້.

ໃນມື້ວັນອາທິດມື້ໜຶ່ງ ປະມານ 30 ປີຜ່ານມາແລ້ວ, ໃນຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຝ່າຍປະທານສະເຕກ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໂທລະສັບຈາກອະທິການທີ່ຊື່ສັດຄົນໜຶ່ງ. ລາວໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຫວອດຂອງລາວໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢ່າງໄວ ຈົນວ່າລາວບໍ່ສາມາດຈັດຫາການເອີ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກທີ່ມີຄ່າຄວນທຸກຄົນໄດ້. ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາແຍກຫວອດ. ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າການອະນຸມັດນັ້ນ, ພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຝ່າຍປະທານສະເຕກໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປຢັງມຢາມຫວອດນັ້ນ ແລະ ເອີ້ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ມີຄ່າຄວນເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດໃຫ້ເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາປະຈຳສະເຕກ.

ຄົນທີສາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢັງມຢາມ ແມ່ນຜູ້ຍິງໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລໃນເມືອງນັ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ເວົ້າລົມກັນບໍ່ດົນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສະເໜີການເອີ້ນໃຫ້ນາງຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນ

ສາດສະໜາ. ນາງມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ. ແລ້ວນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ປະທານ, ທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ?”

ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຂັ້ມແຂງ.”

ນາງເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂັ້ມແຂງມາໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວ.” ແລ້ວນາງເວົ້າວ່າ, “ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອບໍ່ເຂັ້ມແຂງເປັນເວລາຫລາຍປີ ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະກັບຄືນມາເຂັ້ມແຂງ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ, “ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ແນວນັ້ນ. ຫວອດຂອງເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເວລາ 9 ໂມງເຊົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄປໂບດ, ເຈົ້າກໍຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຮົາໂລດ.”

ນາງຕອບວ່າ, “ບໍ່, ມັນບໍ່ງ່າຍປານນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງກັບຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງວ່າມີຄົນມາເວົ້າທັກທາຍບໍ່ ຫລື ຈະນັ່ງຢູ່ຄົນດຽວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຮັບຕ້ອນບໍ່ ຫລື ແມ່ນໃຜຈະເປັນເພື່ອນ.”

ນາງເວົ້າຕໍ່ໄປດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລລົງແກ້ມວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານເປັນເວລາຫລາຍປີ ເພື່ອໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກັບໄປໂບດ.” ແລ້ວຫລັງຈາກນາງໄດ້ມີດຽງບຢູ່ບິດໜຶ່ງ, ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອະທິຖານທຸນຂໍຄວາມກ້າຫານ, ພະລັງ, ແລະ ວິທີທີ່ຈະກັບໄປໂບດ.” ແລ້ວນາງໄດ້ຖາມວ່າ, “ປະທານ, ທ່ານຄິດວ່າການເອີ້ນນີ້ເປັນຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານັ້ນບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າກໍນຳຕາໄຫລໃນຂະນະທີ່ຕອບນາງວ່າ, “ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ.”

ນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບເອົາການເອີ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນາງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາທີ່ດີເລີດນຳອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ນຳຄວາມສຸກມາສູ່ຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມາສູ່ພໍ່ແມ່ຂອງນາງ ແລະ ບາງທີຄົນອື່ນໆໃນຄອບຄົວນຳອີກ.

ມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນ ຫລື ໄດ້ຖືກເຕືອນໃຈຈາກການສຳພາດນີ້:

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນມີຄົນທີ່ຮັກເຂົາເຈົ້າ ຄູ່ເຂົາອະທິຖານທຸກວັນທຸນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊ່ວຍກູ້ຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍສຳລັບສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຈະກັບຄືນໄປໂບດ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫຼືອ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການກຳລັງໃຈ. ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການໝູ່ເພື່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນພະຍາຍາມ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຫາທາງກັບຄືນມາໂບດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຄົນຈະຮັບເອົາການເອີ້ນຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການມອບໝາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຄວນຖືກກະທຳຕໍ່ຢ່າງສະເໝີພາບ ແລະ ຖືກນັບຖືວ່າເປັນບຸດ ຫລື ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງຮັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບການສຳພາດນັ້ນວ່າມັນຄົງເປັນໄປແບບໃດ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້ານັບຖືນາງວ່າເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ໃຫ້ທ່ານເປັນຄົນຕັດສິນເອງ.

ການຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃຫ້ກັບມາເຂັ້ມແຂງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເໝີມາ. ໃນຂະນະທີ່ການກູ້ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນ, ແຕ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ແລະ ເມນຄີເສເດັກມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະນຳພາວຽກງານນີ້. ເມື່ອຈະເວົ້າແລ້ວ, ການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແຫລະ—ນຳທຸກຄົນມາສູ່ພັນທະສັນຍາອັນສູງສົ່ງ; ນຳຄວາມສະຫງົບ, ສັນຕິສຸກ, ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຕົນເອງມາໃຫ້.

ຈາກພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ທ່ານຄົງຈື່ໄດ້ດີ ເມື່ອແອວມາຜູ້ເປັນລູກເຫັນວ່າຊາວໂຊລຳໄດ້ອອກໄປຈາກສາດສະໜາຈັກ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຈັດກຸ່ມຜູ້ຊ່ອຍກູ້ໃຫ້ໄປນຳພວກເຂົາກັບຄືນມາ. ກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະອອກໄປປະຕິບັດງານ, ແອວມາໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍພຣະອົງຈົ່ງປະທານໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມສຳເລັດໃນການນຳພາຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງໃນພຣະຄຣິດອີກ.

ຂໍຈົ່ງທອດພຣະເນດເຖີດ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາປະເສີດ ແລະ ຫລາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາເປັນພິນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍຈົ່ງໂປດປະທານພະລັງ ແລະ

ປັນຍາໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເຖິດ, ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ນຳພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງອີກ.
(ເບິ່ງ Alma 31:34–35; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຫລັງຈາກໄດ້ປະຊຸມກັບສະມາຊິກໃໝ່ ແລະ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຜູ້
ກັບຄືນມາເຂັ້ມແຂງແລ້ວ, ຊາຍຄົນໜຶ່ງອາຍຸລຸ້ນລາວຄາວດຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງເກືອບຕະຫລອດຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ. ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຄືນມາ,
ແລະ ຕອນນີ້ເປັນພະນັກງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານກັບພັນລະຍາຂອງຂ້ານ້ອຍ.”

ໃນການບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງດີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບໃນລັກສະນະນີ້: “ເມື່ອໃນທີ່ສຸດເປັນໄປດ້ວຍດີ
ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍດີໝົດ.”

ລາວຕອບວ່າ, “ບໍ່, ທຸກສິ່ງຍັງບໍ່ດີເທື່ອ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ກັບມາໂບດ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສູນເສຍລູກຫລານທຸກຄົນ.
ແລະ ຕອນນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າ ຈະສູນເສຍເຫລັ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ—ທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາດສະໜາຈັກ. ທຸກສິ່ງຍັງບໍ່ດີເທື່ອ.”

ໃນຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພວກເຮົາມີບັນພະບຸລຸດຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາດສະໜາຈັກຢູ່ໂຮບໃນຕອນ
ສາດສະໜາຈັກເລີ່ມຕົ້ນ. ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ. ຊິດສະເຕີ ເອດລີ ກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຄົ້ນຫາລູກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງຂອງບັນພະບຸລຸດຄົນນີ້.

ມັນເປັນສິ່ງງ່າຍສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າກັບພັນລະຍາທີ່ຈະສະຫລຸບວ່າ ໃນໄລຍະຫົກລ້ຽນຄົນຕໍ່ໄປ ແລະ ດ້ວຍ
ການຕວງຢ່າງມີເຫດຜົນ, ຕອນນີ້ຄົງມີເຖິງ 3,000 ຄົນ. ບັດນີ້ ເມື່ອເພີ່ມສອງລ້ຽນຄົນໃສ່ຕື່ມອີກ ຄົງຈະ
ເສຍລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄປເກືອບເຖິງ 20,000 ຫາ 30,000 ຄົນ.

ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະກູ້ແມ່ນອີງຕໍ່ຫລັກທຳຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ສຸດຂໍ້ໜຶ່ງຂອງສາດສະໜາຈັກ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຄຸນຄ່າຂອງວິນຍານແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍໃນເນື້ອງໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາ
ຄວາມເຈັບປວດຂອງມະນຸດທັງປວງ, ເພື່ອວ່າມະນຸດທັງປວງຈະໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ມາຫາພຣະອົງ. ...

ແລະ ຖ້າທາກພວກເຮົາຕ້ອງອອກແຮງຕະຫລອດເວລາຂອງພວກເຮົາ ໃນການປ່າວປະກາດການກັບໃຈ ແກ່ຜູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະ ນຳຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງມາທາພຣະອົງ, ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພວກເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ ພຽງໃດນຳເຂົາໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ! (ເບິ່ງ D&C 18:10–11, 15; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດຊ່ອຍກູ້ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງສອງສາມຄົນ. ບັດນີ້ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພາຄົນໜຶ່ງກັບ ມາໂບດ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ວາດພາບເຫັນແຕ່ຄົນດຽວ—ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ທິກ, ເຈັດ, ຫລີ ຫລາຍໆລຸ້ນຄົນ ຈາກນັ້ນ—ຫລາຍພັນຄົນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະຄິດກ່ຽວກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ ການນຳຈິດວິນຍານດວງໜຶ່ງ ມາທາພຣະອົງ, ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພວກເຮົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ (ເບິ່ງ D&C 18:15).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພຶດຜົນທີ່ພໍ້ເກັບກ່ຽວກໍຫລາຍແທ້, ແຕ່ຄົນ ງານຍັງມີໜ້ອຍຢູ່” (ມັດທາຍ 9:37). ຄົນງານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໜ້ອຍ. ເຮົາມີຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີ ຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄ່າຄວນຫລາຍພັນຄົນ ແລະ ມີສະມາຊິກທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍລ້ານຄົນຂອງ ສາດສະໜາຈັກຢູ່ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ເຮົາມີສະພາຫວອດທີ່ສົມບູນແບບ, ໂຄລຳກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ, ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ, ແລະ ອົງການອື່ນໆ, ທຸກກຸ່ມມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຊ່ອຍກູ້. ການຊ່ອຍກູ້ຈິດ ວິນຍານເປັນວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຊຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນທີ່ຈະເຮັດ.

ກ່ອນໜ້ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳອະທິຖານທີ່ແອວມາໄດ້ກ່າວ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຊ່ອຍກູ້ຊາວໂຊຣຳ. ລະຫວ່າງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ, ທະຫານຂອງ ສະຫະລັດປະມານ 500 ຄົນ ແລະ ປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ສົ່ງເສີມຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກ. ເພາະຄວາມທຸກ ທໍລະມານ ແລະ ເປັນຫວ່າງກັບຄວາມປອດໄພຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທະຫານຂອງສະຫະລັດກຸ່ມໜຶ່ງປະມານ 100 ຄົນ ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ໄປກູ້ຊີວິດນັກໂທດເຫລົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຜູ້ອາສາສະໝັກໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ຫົວໜ້າໄດ້ ແນະນຳເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ໃນຄຳຄືນນີ້ພວກເຈົ້າຈະໄປຊຸມນຸມກັບຜູ້ນຳສາດສະໜາຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະ ຄູ່ເຂົ້າລົງ, ແລະ ສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນຮັບທຸກທໍລະມານອີກຕໍ່ໄປແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ.” (ເບິ່ງ Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) ການກູ້ທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດນີ້ ແມ່ນເປັນການກູ້ຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທາງຮ່າງກາຍ. ເຮົາຈະມີຄວາມ ກ້າຫານໜ້ອຍກວ່ານັ້ນບໍ່ ເມື່ອເຮົາກູ້ຄົນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທາງວິນຍານ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຊົ່ວ ນິລັນດອນ? ເຮົາຈະເຮັດຂໍ້ຜູກມັດໜ້ອຍກວ່ານັ້ນບໍ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?

ສຸດທ້າຍນີ້, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ ແມ່ນມາຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທຸກທໍລະມານເພື່ອເຮົາທຸກຄົນ—ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກ,

ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ແມ່ນແຕ່ຄົນບາບ, ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາສາມາດ
ນຳພາຫລາຍພັນຄົນມາສູ່ຄວາມສຸກ, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມຫວານຊື່ນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ
ຫລາຍລ້ອຍພັນຄົນ, ແມ່ນແຕ່ຫລາຍລ້ານ, ຕໍ່ໄປຫລາຍລ້ານຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາສາມາດບັນລຸ
ຄວາມສຳເລັດໄດ້ ເພາະນີ້ແມ່ນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ໂດຍຄຸນນະທຳຂອງຖານະປະ
ໂລຫິດ ແລະ ການເປັນສະມາຊິກຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເປັນ
ພະຍານຕໍ່ທ່ານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.